

Llicenciada en Filosofia

► L'aventura creativa de Núria Merino parteix de la introspecció més radical. I diem «parteix», i no pas «desembo-ca», de manera ben conscient: l'artista gironina espigola la realitat a la recerca d'aquells elements (idees o coses, tant s'hi val) que després interpel·larà servint-se de la sensibilitat i de l'intel·lecte a parts iguals.

GIRONA ► La Mercè de Girona acull una selecció de pintures de Núria Merino (Girona, 1967) que, en el fons, funcionen com una cartografia mental molt intuïtiva i de naturalesa gràfica.

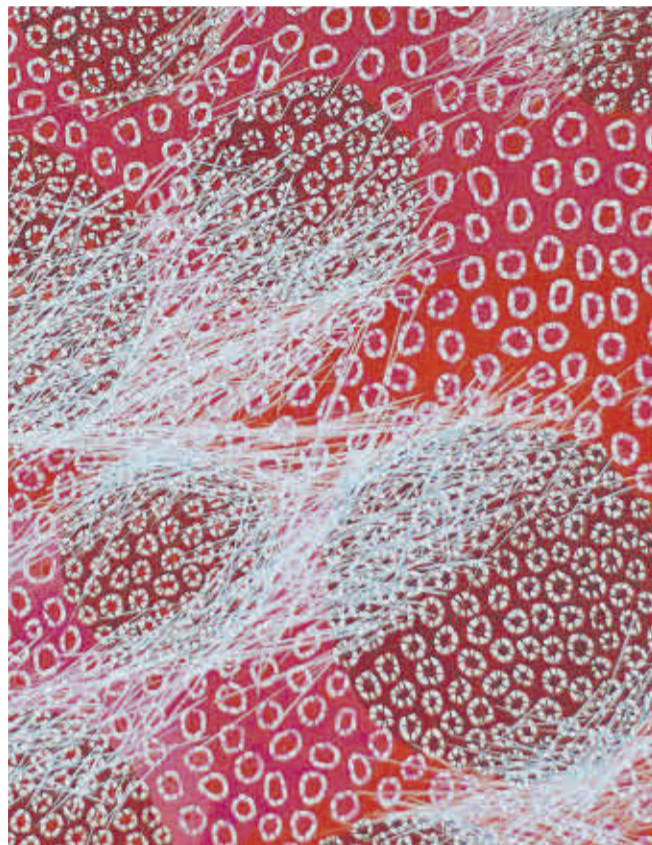
La cosidora de núvols

NÚRIA MERINO

► **La Mercè, Girona.** Pujada de La Mercè, 12 **Fins al 12 de març** De dilluns a divendres de 9 a 14 h i de 16 a 21 h. Festius tancat.

EUDALD CAMPS

■ Els pensaments, creia Jean-François Lyotard, són els fruits de la terra: no estan registrats per àrees, excepte com a conseqüència de l'ús que en fem els humans. I encara més: els pensaments són núvols —afirmava el pensador francès a les seves *Peregrinacions*— amb una perifèria tan incommensurable com les línies fractals de Mandelbrot (un núvol projecta la seva ombra sobre un altre i la seva ombra varia en funció de l'angle des del que ens hi atansem). Núvols, pensaments, línies, colors austers i tot plegat disposat sobre el pla que, en darrera instància, suporta la pintura. Núria Merino, en aquest sentit, seria una genuïna habitant de *Planilàndia*, aquella distòpia literària imaginada per Edwin Abbott on tot, absolutament tot, s'esdevenia en clau monocroma i arran de terra: «Imagineu —reclamava l'autor de *Flatland* al pròleg del seu opuscle— un vast full de paper en el qual línies rectes, triangles, quadrats, pentàgons, hexàgons i altres figures, en comptes de romandre fixes en els seus llocs, es moguessin lliurement, per la superfície, però sense la capacitat d'elevant-se per sobre ni d'enfonsar-se per sota d'ella, d'una manera molt semblant a les ombres (encara que unes ombres dures i de vores lluminoses) i tindríeu llavors una noció força correcta de la meua pàtria i dels meus compatriotes». Doncs això: «els sargits pictòrics —com els anomena Olga Taravilla— nodreixen geografies que s'han de transitar» des de la més profunda i

E. CAMPS

auténtica de les indigències, és a dir, la que ens permet saber-nos minúsculs i perduts enmig d'aquesta cosa que anomenem trànsit vital.

Parlem de dibuixos i no de pintures de manera molt conscient: Merino no explota ni explora les possibilitats de la plàstica (tot allò que permet a l'espectador fendir, amb la mirada, la superfície de colors) sinó que opta per uns tènues grafismes i un púdic ús de l'espectre cromàtic a la recerca d'una essencialitat de naturalesa gràfica. És allò que tan bé explicava John Berger: «Els dibuixos revelen més clarament el procés de la seva

execució, de la seva pròpia mirada. La facilitat imitativa d'una pintura sovint funciona com una disfressa; és a dir, allò al que fa referència passa a ser més important que les raons per referir-s'hi. Les grans pintures no estan disfressades d'aquesta forma. Però fins i tot un dibuix de tercera categoria revela el procés de la seva creació».

I, també per això, Merino seria una «cosidora de núvols» i no una «modista»: les seves obres no cerquen de sorprendre l'espectador a partir de la seva originalitat formal (el seu disseny) sinó que intenten atrapar-lo a la manera de

les teranyines, és a dir, de les xarxes pacientment trenades en el buit, estructures de vida i mort capaces d'aniquilar els seus osts però també, donat el cas, d'atrapar gotes de rosada que multipliquen, reflectint-la, la llum de l'alba. Quin paper hi jugarien les paraules enmig d'aquest entrellat? Doncs vindrien a ser com els insectes immobilitzats per la malla: la seva existència estàtica malda per fer aflorar una realitat que romanirà sempre inabastable («no era això expressió d'un patiment per no poder retornar a les coses?», escrivia Peter Handke a la seva genial *Història del llapis*).

Una mirada intimista

► Els treballs de Subirà aposten per representar la natura des d'una perspectiva molt intimista, gairebé quirúrgica.

BLANES ► L'Arcada celebra trenta anys de vida amb la mirada líquida i poètica d'Aida Subirà.

Botànica líquida

AIDA SUBIRÀ

► **Galeria d'Art l'Arcada, Blanes.** Passeig de Dintre, 11 **Del 22 de gener al 18 de febrer.** Diari de 17.30 a 20.30 h. Dissabtes d'11 a 13 h i de 17.30 a 20.30 h.

EUDALD CAMPS

■ Tot i la seva joventut, aquesta blanenca ha convertit el seu domini de la tècnica de l'aquarel·la en un magnífic recurs per explorar un univers botànic que, gràcies a l'organicitat de la taca i a la seva extraordinària lleugeresa, esdevé mental. I és que, en el fons, hi ha cert regust zen en el treball de Subirà que tenen alguna cosa de cal·ligràfica en un sentit transcenden-

tal: aigua, pigments i paper flirtegen en una mena de dansa osmòtica on cap element s'imposa sobre la resta.

En paraules dels responsables de la galeria: «El paper és el principal protagonista i a la vegada el suport de les transparències, de les aiguades, dels colors, dels pigments, de la maestria en les pinzellades, de les taques ben executades i de la superposició delicada de tons que configuren totes i cada de les obres d'aquesta jove artista que es trova en un gran moment creatiu». Doncs això: pintura amable però de qualitat.

AIDA SUBIRÀ